

707
E. B. S.

FABRIKSMÄRKE

N:o 79

LKJS acc. nr H. a. 9.

1. Fiskaren På Jylland

1
Guds Himmel var så mörk och grå en natt
i senare höst, Och kasket
priskade och slog allt emot
Jyllands kust. I bondens
hus var allting tomt
och ladaens dörr var stängd,
Och pafet priskade och slog
för vädrat var så strängt

2
En moder lade sina små
med tårar bragt i säng,
Den älskte genom rutan sig
det var en tolf års dräng.
Han sade grät ej kära mor
gå ej med säng i säng,
Jag växer upp och blifver
stor så får du bli en
dräng.

3
Jag vet varför din kind är
rött och sorgsen som du går,
det är ju för vår faders lät
kom intill hem i går. Men
du kan tro att den ^{vän}grann
med segel mast och stång,
blef lagad oflitter ny
i fjöl när faders lät
i hamn. "

De ord satt tröst i modrens
bröst och tungt hon slumrar
in, men drängen genom
rutan såg med tårar på
sin kind. När lätjans
laren slog upp mot okyn
med stormens raseri, tog
drängen lyktan i från
krok och satte jus clari.

5
Och lätjan vräkte emot
land O, vilken jertesen,
som lite dref in i rikens

hand sin kära far han ser.
Den lille dräng sig böjjer
ner uppå den svaga kron,
en häftig lätja honom
tog han vid sin faders dog.*

6
Om morgon medlen vaknade
och är hör stormens dån,
hon ser sig om och ropar villt
O, var var är min sän.
Men lilla dottern svarade att
han gick ut i natt, att
söka far men kanske han
har blifvit hafnets skatt.

7
Hon skyndade till stranden
ner där barn och maka lät,
hon kryste och hon smekte
dem men hon den döda såg.
Hon smekade maka kar och
så sitt kära barn var lyka
den var kort men vi i
hemlen väkas snart.

8
Och nu hon ensam stod
med dem de faderlösa små,
hon suckade och sorgjelo att
de skulle maten få. Men när
hon dem laht ner till sömn
hon sakta smög sig då, till
Grafen styrdes hennes steg
i denna mörka natt.

1
Hon vattnade med tårar där
den spräda rosenknopp, som
pyddle kullen oer de låg
en moders evda hopp.

Hon såg sin kärlek bäras
bort i jordens tyata hus,
och hennes trost vid grafen
var att gråta ut en stund *

E. B. S.

3 Sjömansvisa

1
I ungdomens dagar vid is der-
ton är en sjöman han räkte sin
hand, ja det var en sjöman
med mörklåkigt hår och ögon
som togo ibland. Ej underligt
då att han kunde nå in till
hennes hjärtan

2
Ja pände det sig att en afton
han kom med det ståtliga
skeppet i land, han smög
efter henne hon vände sig
om hon hör honom ropa sitt
namn. Hon flög i hans famn
han viska hans namn nu är
hon i säker hamn.

3
Snart stod de i kyrkan vid dess
altaring och de svura varandra
sin tro, de lämnade varandra bland
heliga ting att lefa i samsja

och ro. I nöd och i lust upprä-
sogernas kusst icke till lifvets
sista gunst.

4
Och Troget så höll hon det
löfte hon gaf och hjärtlig
var kärleken hans, men han
måste ut på det stormmande
haf ty bröd uti stugan ej
fanns. Nöj var sorgen stor, ty
hon lif snart var men
glädjen i hjärtat bor.

5
Han skulle ha varit tillbaka
atvån ty tiden var inne
där för, men tänkande gick hon
tills dagen var slut men intet
från vännen hon hörd. Hur
kommer det sig och skriv då
till mig att jag kan få bref
ifrån dig.

6
Jä kom där ett bref ifrån
främmande land men intet från
vännen så kär, det var intet
kärlek de handlade om att vännen
ej mera fanns till. Utan detta
lif dess sorger och kif han
skilts nu för evig tid.

7
Med darrande hjärta ä klappan-
de hand hon trykte sitt barn
intill sig, hon sade din far för
till främmande land han finns
nu ej mera hos dig. Men din
far en far i himelen kvar han vet
var sitt barn han har.

8
Och när du blir gammal och när du
blir stor du blifver mitt alderdoms
stöd, och när du blir gift i din
hydda jag bor du delar med modern
ditt bröd. God lycklig och
säll jag far hem till pectus
(en tjäreklar kväll)
E. A. B. G. Tjäll

3. Fiskarvallsen från Bohuslän

Kom fiskarvillar sjung en sång
kom sjungen alla på en gång
sjungen om skärgårds villtar och jänter en lustig sång.
Jäntan är så glad och och vän
uti sitt kära Bohuslän;
Säger hon går bland klippdalens blommar och träen.
Där dansar jäntan med sin prilt, fallera,
myser kärleksmitt fallera
mot sin lilla vän.

Där regler fiskarn kärk och glad,
där tar han sitt i nät och rad,
där uti klara saltjön vid smäckstrand han tar ett bad.
Där regla man med med i häg
pau efter värdelig västerväg;
aldrig i världen käkare sjöman man säg.
Högt upp på vägen bräda ryggy fallera,
fiskarn gungar trygg, fallera
i sin kosterbåt.

Fiskaren far i sjorden in
munter och glad uti sitt sin,
båten är full af makrill rittling och kolja pin.
Friskt liksom vinden dansen går,
priltten så mängen smälkkyss af jäntan ^{sin} far,
Och jäntan myser hullt och mildt, fallera
mot sin käre prilt, fallera
uti Bohuslän.

Uti den tungna lördagsnatt
horo utät hafet glada skratt
marlet med blåa strimmar vid byggnas ^{sin} binn
Dyningen rullar mjuk och lång,
brusar vid stranden som en sång
kvälper så len och lång ibland stenar och tang.
Klar månen skiner på vår strand, fallera
uti Bohuslän.

||| E. I. B. |||

4 Sjömannens begravning

Sakta öfver märkblå vågor,
ror sig skeppets stolta stam.
Ork i österns purpurlagor,
bryter dagens gryning fram.

Allt om bord var tyst och stilla,
ingen munterhet och sång,
Endast rodet höres drilla,
allting har sin jämna gång.

När kappsten han hördes ropa,
brann akterräna, stoppr,
Ork på halpa stängan hissas
Skeppets sorgesana oppr.

Ty man skulle öfverlämna,
Läf en mörk och dunkel graf,
En yngling som just ^{ny} var somnat,
som dödens nyss uppsnappat har.

Ristan den i ordning göres,
upprä gammalt sjömans bruk.
Ork till rellingen den förs,
endast jord af segelbruk.

Plumra tjust i kappets vågor,
vaggad utaf vågor där,
Alli för din brud vill omtala,
att vi begraft en hjärtans kär.

Ingen tillja eller blommas prydel,
någon sjömanns graf,
Endast vågor gå och komma,
Skeppet vajar an ork af.

E. B. J.

5 Nad Jag Gåg

Jag gick mig ut en aftonstund
spaltserade i gröna lund,
jag blikade omkring och såg
en liten näpen flirka, som i gräset låg.

Jag smög mig närmare, på tå,
för att på henne sikte få.
Då såg jag, hur hon låg där, så skön
liksom en Gusers engel på matta grön.

Hon röp ännu och tyst jag gick,
för att ett enda ögonblick
ej mista af det sköna jag såg
det dröjde inte länge förrän på knä jag låg.

Jag såg en blottad, mjällhvitt barm,
en naken, rund och fyllig arm,
en liten mun, som körsbär så röd,
och utaf gyllne lokar fanns där i öfrerflöd.

En fot, så liten och så rätt,
att jag ej kunde se mig rätt,
och hvilka sköna vader minsan,
att jag af pur förjurning dem ej beskrija kan.

bract jag såg sedan ofran knät?
jag lofratt har fortiga det
men uti gröna lunden ej mer
jag går, tyru darhemma jag det samman

6 Grafven vid Stranden.

På Bohuslans kust emot klippror så grå,
Där såg jag en graf med ett ankare på.
Den sakna all klädsel af kransar och band,
Dess prydnad bestod utaf vägskum och sand.

Min sagan om den som i grafven är gömd,
Af fiskarbefolkningen irke är glömd,
Om tiden den ej ur mitt minne har flytt
Jag vill den berätta som jag den har hört.

Bland äldriga granar som stå der på strand,
Der såg jag en fiskareflicka ibland,
Hon satt der så ensam med handen mot kind
Och lyssnade tankfullt på susande vind.

Hon suckade tungt och hur smärtsamt det är,
Att så vara skild från den vän man har kär,
O, svara mig börja från blånande haf,
Hvar finner min älskling såg är han i graf.

5
Jag har han mig glömt och sig tagit en an,
Min Gud denna tanke kann ej vara sann,
Han svor ju mig Trohet förrän han for bort,
Och lofvade komma tillbaks inom kort.

6
Han sade ju och när han tog mig i famn,
Jag skrifer snart som jag kommer i land,
Men alldrig en rad jag från honom har fått
Fästten tränne är ren den dagen har gått.

7
Med sorg i mit hjärta här ensam jag går,
Mitt sällskap är vågen som svallar och slår
I susande granar och mörkgråa skär,
I ären de enda som hafva mig kär.

8
Haf tack för all vänskap i risat mig här
Nu afsked af världen för evigt jag tar
Min graf skall jag bädela i vågornasvall
Bland sjötung och näkrosor vila jag skall.

Jä tösen hon vakta sitt böljande hår
Och sedan hon necker till strandbrädden går
Der viskar hon åter sin älskades namn
Och kastar sig sedan i vågornas famn.

En kort tid därefter när flickan försvan,
Man liket af henne i vågornas famn
Jä fick hon sin graf invid granarnas fot
Der vilar hon trygg ifrån stormarnas hot.

En sjöman der kom från det brusande haf,
Lät resa ett ankare på hennes graf,
På detta hän både skurit ut dessa ord,
Hon vilar den flickan jag älskat på jord.

Och Kattgats böljer de skummande stån
Mot foten vid graven från är och till är
Men sagan om den som i grafven är gömd
Af fiskarbefolkningen ike är glömd.

Ernst Bengtsson
s/s Curry

7 Den Försaktna.

Den försaktna eger ingen vär
Men uti den stilla midnatten
Friskar hon o vänd om tillbaka
Jag skall älska dig och bli din maka

Men han svarar ej o himlens Gud
Han har redan glömt sin trogna brud
Falkhet hafver maket med mannens sinne
Kvarna löften stanna ej därinne.

Den försaktna slumrar in, så sött
Hennes unga hjärta har förblött
Skapasens rån våg ut henne röjle
Skänkte henne frid fastan det dröjle.

Den försaktna inga tårar har
De har runnit bort i floeten klar
Men på bleka kinden synas spåren
Af den brännande förrunna tårar.

Men den yngling som vid grafven går,
Kanhända faller han en sorgens tår
När han kan de välbekanta orden
Ingen älskat dig som jag på jorden.

Poem i

I glädje och i smärta
Du är mig så kär.
Jag älskar mitt hjärta
Både fjärran och när
Där modren mig ofta
Har vaggat till ro
På jorden ej finnes
Ett land såsom du
O, hemland dyra ord
O, posterbyggel i Nord

E.O.S.

8 J. Skymningen

I Skymningens ensliga stunder
Jag drömt många tjusande drömmar
Lur jag uti ensliga stunder
Fött vandra med vännen så öm
Den vän som jag i tygthet jag vågar
Att älska och kalla för min
Den vän som i minnet mig plågar
Men ändå så tjusar mitt sin

O, hvarför skall jag väl drömma
Drömma en evighet så
O, hvarför skall jag ej glömma
Den vän som jag alldrig kan få
Den vän som i tygthet jag vågar
Att älska och kalla för min
Den vän som i minnet mig plågar
Men ändå så tjusar mit sin

O, älskade lät mig få trycka
Din hand till ett sista farväl
Må sorgen ej grunda din lykka

Jag önskar af hela min själ
Må den som du väljer till make
Dig älska som jag kärva vän
Då vill jag med glädje försaka
Farräl vi mötas alldrig igen.

9 Visa

Du är glad du är ung
Tag din byra och spång
glada geese du lefver så säll
blir du gifta en gång
för du barnskrik och sång
i en vaggasom höres så gällt.

Och din hustru kanske
går och bligar på sm
så du knappast på henne töm se
nej se ungharlens lif
det är från tröta och kif
vida skiftet därför ogifta blif

Du får gå uppå lat
utan något förtal
och med damerna där stå
spela kille förvist
vinna brötten till sist
finna nöjen på hundrade vis

Gamt vid stråprens talang
och vid glasernas klång
göra damerna komplimang
nej därför gifta aldrig dig
ty det medför blott kif
och bekymren dem ökar alltjämt

Ty så blifver hon skuk
let är vanligt ibland
ty en flicka hon täl inte skämt
att vara gift går väl ore
första året minnare
men i längden är svårt vara man

Nej lef ensam din tid
njut af glädje och frid
njut af lifvet allt vad du förmår
inga sorger du har
såsom gifta har
endast flickor och viir jag förstår

Du är glad du är ung
tag din hyra och sjung
glada gosse du lefver så säll
blir du ogift också
far du ensamnen gå
och du lefver så sällt som en kung

10 Rallarevisa om Bohuslanen

När ängens blomma visnat,
och dagen blifver lång,
kom glada då kamrater,
jag sjunga vill en sång,
ty sångens fröjd oss skänker,
och glädje oss beskär,
fast vi bör också meta,
jag ej poetisk är.

2
Vi reste ifrån Norden,
en skara unga män,
från staden Uddevalla,
till norra Bohuslan,
att där en bana bygga,
jag vill omtala här
dess namn är Bohuslanen,
mot norra ske den här.

3
Jag vill för er omtala,
att landet längigt är,
som stundom försakar,

och möder och besvär,
i Bohuslänska dalar,
i ångar berg och skog,
vi börja der arbete,
vi arbete fik nog.

4
Vi sprängole fyra tunnlar,
vid insköns öystra strand,
vi vara glada gubbar,
omkring två hundra man,
och insköns mörka bölja,
benämnes Hällungen
där landets många döttrar
fik sig en trogen vän.

5
Och skogens hårda klippa,
stod där med gränad barn,
men nu den måste vika,
för rullarns starka arm,
och skogens stolta konung,
nu lutar mot sitt fall,
lik farningen Postartur,
vi dig in taga skall.

6
Ja skog och hårda klippor,
omenskligt vi förstar,
med krigsmod i bröstet,
vi städigt stäggar för,
och tiolen den bortilar,
ej dagen blir mer lång,
vårt arbete vi slutar,
med munterhet och song.

7
I skogens mörka gömma,
lurakar man uppsatt där,
där vi på glaset tamma,
vid munterhet och skratt,
och efter dagens möder,
när krällen faller på,
en snaps och en kassino,
vi har att bjuda på.

8
Och krällen den bortilar,
allt uppå bästa sätt,
och vi får äfven spisa,
uti kafe så vätt,
och sen vi går att slumra.

från dagens äfentyr,
uti behaglig vila,
tills dagen åter gryr.

Och vintern den framskriker,
snart löses bäljans träng,
snart lunden börjar knoppas,
då hör vi fåglens sång,
Snart blomman härligt doftar,
och uti ången grön,
med Kulingen viel sidan,
vi tar en nyblö skön.

Och kärleksband vi knyta,
ty älska det är skönt,
fast ofta ont vi sliter,
så har vi dock uttrönt,
Att aldrig modet falla
nej glädt vi tåga fram,
all sorg från rullarn sviker,
sin jänta älskar han.

11
Du rike man som sitter,
i all sköns prakt och ståt,
du vet ej hur vi sliter,
vill knappast se därät,
Om du din rikedom miste,
så finge du väl se,
vid slägg borrh och spade,
du blef den dumaste,

12
Kanske förrojd du vilan,
uti din mammas säng,
när vi får grymt arbete,
i skogar och på ång,
Kanske ditt öga aldrig,
sett in i bergets Chakt,
där vi så borren vända
och släggan slå med kraft.

13
Om väderleken vill jag,
här nämna för dig när,
att den är rätt ombytlig
i gamla Bohuslän,
om morgon himlen mutnar,

och läglar att bli rägn,
så kanske innan kvällen,
den stättar klar igen.

14

Omljftligt är ju öfren,
de arbeta vi har,
Ty kanske blott ett år,
vi på orten stannar kvar,
Och därför får vi ofta
beresa världen kring,
så se olika seder,
och skåda mängen ting.

15

Ja kärligt är det lif,
som vi järnvägsgeblar förs,
Ty vin och vakra flickor,
vi älska till vi dö,
om kopran blott vi tjana,
på den vi inte spar,
blott vin och vakra flickor,
i öfverflöd vi har.

16

Ja muntret blev det öfren,
när vi till staden kom,
Ty upprä stadshotellet
där trumfas dagen om,
Ty blott man kopran kaper,
man där kan skåda få,
förtjusande små damer,
stå lugande på tä.

17

Ja mängen Eras dotter,
har fått en trefflig vän,
den vilken själf han värvat,
der banan dragit fram,
O, kärleksjusra lagor,
som hymens boja slår,
bland byggets sköna tärnor,
som kärlekskranka går.

18

Nu har jag spungit visan,
om Bohusbanan nu,
jag tror att den blir färdig år 1904,
då kan du själf få resa
så angenämt min vän

och skåda berg och dalar,
uti gamla Bohuslän.

17

Inant präkar jag min mars,
och reser härifrån,
ett afsked tar af jäntern och Bohusklippa grä,
dig Bohuslänska jänsta,
jag säncta vill ett tank,
för alla glada stunder,
som jag med dig har haft.

20

Farväl med er kamrater,
och skäl för dig min vän,
som visare hafver dikta,
vi träffas nog igen,
mitt namn jag här ej namner,
men det kan du få se,
ett namn af årets dagar Augusti 17 de

21

Ja skäl för Sverges bygder,
och posterlandets väl,
och skäl för edra städer,
sen säger jag farväl,

Och härmed nu jag slutar,
att sjunga denna song,
ett afsked tar af eder,
farväl för denna gång.

slut

E. A. Bengtsson. (1801)

11.

Försvuren Lycka)

Försvuren är lycka, försvuren all frid,
försvuren är kärlekens, lyckliga tid,
den tid när jag drömde, om kärlek så varm,
försvuren som en dröm,
jag stod ensam och arm.

Den vän som jag älskat, och älskar ännu,
har flytt till en annan, och glömt mig o Gud,
hvad hade jag syndat, hvad hade jag gjort,
att jag för min kärlek,
blef straffad så hårt.

Din lyktan han sökt, hos mig ej kom han,
hvad gjorde han då, ja han tog sig en an,
skall derfor han hatas, mig kampa och strid,
min lycka var blott,
att bli älskad en tid,

Må hatens och hämdens, lörfaris ha tröst,
ej utörka kärleks glöd, i mit bröst,
må frihetens engel, hos mig sinna va,
sedan önskar jag honom,
all lycka och ro,

Dok klagar mitt sorgande, hjärta ej mer,
nej skänker mig tiden, väl vila och frid,
om ej förän i grafens, dimhöljda land,
jag åter så fridfullt,
för viska hans namn.

A. hjärtat jag önskar, allt gott honom följa,
öfver land öfver vatten, öfver haf öfver bölja,
O, suska mit hjärta, ej ännu en gång,
nej till det åter,
i ännu en sång. slut

12 Skippet Skulda

20
O varthän du svärske sjöman,
hvarthän står all din häg,
långt bort ifrån din fliska,
på hafets kalla väg,
där kommer du tillbaka, du stolle sjömatros
du lemna skall din hulla vän
din ämna kärleksros.

Men ned till skippet Skulda,
ty så var skutans namn,
en unger sjöman ilar,
ifrån sin fliskas famn,
Med tårar upprä kinden, han gaf sitt afskedsbord,
allt med den första kärlek,
när som han gick ombord.

På skippet hyfrar ankar
och segel sättn till
det jätter nu ej längre

i havnen ligo still,
De vita segeldukar af vinden fyllas snart,
och skulda plöjer vägen,
allt med en liflig fart.

Och resan gick så lyckelig
långt till Ostindiens kust,
bland alla sjöman var det
blott glädje lif och lust,
hå vände de tillbaka och styr med säker hand
blott en utaf dem alla
sick se sitt fosterland.

Ja nu har himlen mulnat
och vågor börja gå,
när sjöman i sin ärdning
vid fall och brassar stå.
Då ljud Kapptenens stämma: nu börja segel för
och innan hans befallning
var allt nu redan gjort.

Och nu var inbergsad
hvarnda segelduk.

men uti storma ryggen
hörs stormens vilde tjut,
Och vågorna de råca till en förfärlig höjd
försrunen var för alltid
den raske sjömans fröjd.

Men ännu lugn vid rodet
der står en ung sjöman,
han tänkte på sin fliska
han bar i Greuges land,
Skall han den ej mer få skada
sin vän och trogna mö,
för den han plöjer vägen
och skall i hafet dö.

En våg gick öfver skeppet
och alla ropa nu,
att uti vågen sjunker
Kapptenens unga fru.
Kapptenen såg sin maka när hon gick öfver bord
han fälde bittera tårar
ty sorgen den var stor.

En båt med sex matrosar
från skullda kiras ner,
de blefvo borta alla
de syntes inte mer,
Ty båten den blef krossad utaf en bölja vred,
som tog de raske sjöman
i mörka djupet ner,

Om hjälp, men dock förjafres,
de unga sjöman bad,
men kaptens rög dem tyftar
ok ryfver segerglas,
De hvar sin bätning sände hem till sitt festerland
de kämpade för lifvet
de stöts i kaptens famn.

Kapptenen sade gossar,
blott byt mig en gång,
nu ser vi stunden närkas
vår tid blir inte lång,
Kom lät oss kapa riggen hon rullar ganska hårt,
ok stöta vi på grundet
så blir vårt öde svårt.

Ok skulldas master falla
med ett förfärligt brak,
när vågor skyhögt svalla
utöfver reddest vrak,
Hvad skall du sjöman tänka när natten faller för
ok ingen räddning synes
så långt ögat än kan nå.

Men styrman uti hafvet
upprä en planka drog,
den endt af dem alla
med lifet räddad blef,
Till dess han blef upprätagen utaf en engelsk brigg
som under stormen mistat
en del utaf sin rigg

Men uti Sverige sänger
en flicka ömt sin vän,
som böljan har borttröfat
hon får den ej igen,
Hon skall nog minnas ödet allt upprä Jagers bank
der danska skeppet skullda
i vågor gick i sank.

13
Emigrantångaren Norges grundstöt-
ning den 28 juni 1904

O, grymma böljor som ständigt rullar,
mot dalar stränder och gröna kullar,
Och hårda klippor O, djupa haf,
hur många sunit i ert sin graf.

Då skeppren sakta ur hamnen glida,
de gungar stött på ytan vida,
Men under ytan är faran jämnt,
fastän så ofta den blifver glömt.

Ja fasta klippan du modigt sköljer,
men klippans rep du ju också döljer.
Vem anar faran i lyrkans stund,
vem skälar döden i glädjens rund.

Det sista öde som vi fått höra,
båd Sverige, Norge och Danmark röra,
Ja mycket lyckligt och fridfullt ha
har sönderripits af sorgens kla

I kofor små i plattan höga
af tårar fuktas så mångt öga,
Än saknas fader, än saknas mor,
än saknas systrar än saknas bror.

Det bud som glädjen med sorg så blandat,
det var att ångaren Norge strandat,
Med klippan Rockhall, det vida haf,
blef många hundrade menskers graf.

Den tjuguaätteende juni-natten,
gled skeppet stött upp på hafets ratten,
Kaptenen stod på kommandobron,
och kommenderar med säker ton.

Skarpt flög hans blick genom tala dimman
då märktes plötsligt i morgontimmarn
En häflig stöt, och till allas skräk
Gjod^{skapet} skeppet bar sprengrit länk

Förskräkta kvinnor på dörket i lar,
med sina små stäras blingar vilas,
upp på Kapputenen, som bjöd långt men fast
Rif räddningsbåtarna ned i haat.

På klippan sågs endast fåglens näste,
men ingen tuppa till sotens säste,
Man endast himmel och vatten ser,
och skeppet sjunker allt mer och mer.

För jäpnes beder Kapputenen stilla
en kvinna kastar sig med sin lilla
Sin lilla dotter i kaprets famn
en hopplös flykt in i dödens hamn

Och många jordt som denna kvinna
i fort tron på att räddning finns
Men skoningslöst blef det villda haf
vid klippan Rokhall de armas graf.

Bland dem som döden så hastigt finner,
var fem små barn och en stakars kvinna,
För triplad mannen, O, hvilken skräck,
de sina söker på skeppets däck.

Allt men sig breder förtviflans flamma,
en liten flicka hon lider: "Mamma,
tag mig i famn ty jag blirver veit,
den arma kvinnan brast uti grät."

Men lilla flickan kom upp på ammen,
och vilas trygt invid moderbarmen,
Då kom en stormväg de sprutas bort,
försvinna snart efter kampen helt bort.

I ständens röd man till Herren beder,
och räddningsbåten man finar meder,
Men blott med möda och stort besvär,
man lyckligt räddade några stjär.

Men uppi Norges kammarsbyggga,
stod Kapitenen ^{gundeth} han vill ej ryjga,
Han skall ju vara den siste man,
det vill han visa att han vill erkänna.

Då skeppet kom under kaptens ryta,
man såg Kapitenen bland liken flyta
Sin konst som simmars och sitt mod,
han nu kan tacka för lif och blod.

Han och en styrman de måste simma
bland höga böljor halpunnan timma
De räddades dödsströta löda trä
sin lyckas stjärna de tacka mä.

||| E. J. B. |||

14 Sjömans Visa

I ungdomens dagar vid 18 år Tom är,
en sjöman han såkte sin hand,
ja det var en sjöman med mörkläkigt hår,
och ögon som löga ibland,
Ej underligt då att han kunde nå,
intill hennes hjärterå.

Så hände de sig, att en afton han kom,
med det ståtliga skeppet i land,
han smög efter henne, hon vände sig om
hon hör honom ropa sitt namn,
Hon flög i hans famn hon viska hans namn,
nu är hon i säker hamn.

Snart stod de i kyrkan vid dess altaring,
och de svuro hvarandra sin tra,
de läprade vandra bland heliga ting,
att lefa i samska och so,
I nöd och i tus uppi sorgernas kust,
intill lifets siste püst.

Ök trycket så höll hon det löfte hon gaf,
ök hjärtlig var kärleken hans,
men han måste ut på det stormmande haf,
ty bröd uti stugan ej fans,
hög var sorgen stor ty hon blef snart mer,
men glädjen i hjärtat bor.

Han skulle ha varit tillbaka allren,
ty tiden var inne därför,
men tankande gick hon till dagen var slut,
men inte från vännen hon hört
hur kommer det sig ök skrif då till mig,
att jag kan få bref ifrån dig.

Så kom där ett bref ifrån främmande land,
men intet från vännen så kär,
det var inte kärlek de hanlade om
att vännen ej mera fans till,
utan detta lif dess roger ök kipi,
har skilt oss för evig tid.

Med klapprande hjärta å darrande hand,
hon tryckte sitt barn intill sig,
hon sacte din far för till främmande land,
han fins nu ej mera hos dig,
Men du har en far i Himlen kvar,
han vet var sitt barn han har.

Ök när du blir gammal ök när du blir stor,
du blifver mitt älderdoms stöd,
ök när du blir gift i din bygd jag bor,
du delar med modern ditt bröd,
Så tryklig ök säll en stjärnupplustkråll
jag far hem till fridens fjäll.

15 Kärleksvisa

Ar du tokig kära flicka det går väl ej an,
 en sjuutton års yngling att kallas för man,
 för var skall vi bygga och var skall vi bo,
 vi kan inte lefra af kärlek ä' tra.

Vi skall fly bort till den blomstrande skog,
 där skall vi tryggas bland fåglarna bo,
 bygga en bygd af grenar och moss,
 som kan beröra vår kärlek ä' oss.

Bli för vi hungriga äta vi här,
 bli för vi törstiga dricka vi där,
 kyssa ä' smeka hvarandra på kind,
 det skall bli skönt allra käraste min.

16 Ett rövare pris

En flickasig gängar till villande skog,
 så hände på vägen att miste hon tog,
 Allt djupare in uti skogen det bar,
 hon riste till sist inte als var hon var.

Men medan hon går där i oskuldens famn,
 så kom där en rövare fram ur ett snår,
 hon tänkte sig ropa men innan hon stöt,
 ty rövaren var ju så inertiigt sot.

För lät mig herr rövare bad flickan så ömt
 och visa mig vägen till byn för vill jag gött
 Det skall jag göra sade rövaren brätt,
 men ej för en belöning för besväret jag fått.

Jag prisat sade flickan med slödröda kind
 en smasak så rövaren och rop sig en kyss
 och vägen beskref han så enkelt och lätt
 håll ständigt till höger så kommer du rätt.

Bort skyndar fliskan snab som en vind,
men kommer tillbaka med blömande kind,
fortät mig herr rövare had fliska så ömt
beskedet ni gaf mig det hafver jag glömt.

Välän sade rövaren när minnet har flytt,
så får ni betala er argift på nytt,
betalningen tog han förstas utan prut,
och rågen beskref han som gången förut.

17 Kärleksvisa

Skall jag sitta här nu, i min ensliga vrå,
med mit sårande hjärta i brand,
lik en fågel i bur, lik ett oskyldigt djur,
inom reglande dörrar och boner.

O, vad Tårar och sorg, inom ensliga borg,
o, du långsamma villande dag,
säg var fins det en borg, där man fri från allsorg,
skall få njuta kärlekens lag.

Huru kan jag ej se genom gallerne ner,
blott en skymt utaf himmelen den blå,
och en spårna som ler, blickar vänligt hitner,
med sin glans genom rutorna ner.

O, min älskade vän, jag vill fråga dig om,
var den eviga kärleken fins,
o min älskade vän, jag vill ila dit hän,
för att sedan få vila i ro.

I det gröna vi satt, mången dag mången natt,
jag var lycklig vid sidan af dig,
men så kom det en dag, när som länge jag var,
o, då skilde de mig ifrån dig.

O, vad tiden är lång, men likväl en gång
skall väl portarna öppnas för mig,
då jag fri från allt tvång, skall jag sjunga en sång,
att den fängslade fången är fri.

Uti Norköpings stad, var jag lifrad och glad,
fast jag själv var en visnande ros,
men vi träpas igen, du o jag min lilla vän,
då vi rotigt skall ha det igen.

S.B.S.

Bredvid en häst vid grinden, en gosse syntes stå,
han strök sin vän på länder, de prösa båda två,
Ty dagens grymma pilor, gjärnade luften mer,
med kräftens kalla ilor, ett mäslark tygt föll ned.

Med larsde kommit ridan, på morgonen till stan,
nu båda stälte allredan, på öppna vedgårsplan,
Ty hästens grymme herre, som just var gossens far,
till krogen gått dess herre, och dröjde ännu kvar.

De säga på kvarandra, det var som hästen sakt
du som är fri må vandra, och se vad som har hänt,
Var herre ett förfäto, att vi står båda här,
och inte har att äta, Fast hungern oss för tar.

Och gossen lydde krogen, den s tunna vännens lön,
och barande till krogen, ett röka far han gick,
Förskräkt han syntes glänta, på dörren kom nu far
Ty hemma de oss vänta, och skummet på oss far.

Stäng dörren pryjke gena, röt fadren rusig nu,
Jag rår mig själf alena, se efter hästen du,
Jag svarar själf för risken, och grälle skall nog få,
Trankering utaf priskan, så det skall hemmät gå.

Med sorg i senna stunden, gick gossen åter ner,
Till hästen som stod banden, och förs och svällt och led,
Till skarppa nordanvinden, sprang vinden hastigt om,
och snö ur himlens skyar, i stora massor kom.

Ännu en gång till krogen, gick gossen kom nu far,
ty anars genom skogen, sig aldrig hästen tar,
hän fryser så han skakar, och utan mat han står,
och hemma mamma väntar, och undrar hur det går.

Följ gossen sade alla, som sutta inne nu,
hvad vill ni mig befalla, tygst bonde vad vill du,
Du är ju äfen lastad, men snart tog grälet slut,
och gossens far blef kastad, bland gatans drifvor ut.

Först gossen hönnom hjälpte, på benen strax frammit,
frå nytt den drukne stjälpte, det var en sorglig ståt,
Det kan i första för rätten, hur gången tog sig ut,
och bort till samma hästen, de komma dock till slut.

Nu värmdes djurets leder, när drinkaren tömman fick,
och under slag och eder, det utåt vägen gick,
Punglet utaf kläkan, som under bringan rullt,
för tonader i tjäkan, uti den kulna natt.

Men mön omkring dem yrd, och källden grep var tem,
man vet ej hur di stjorde, de komma aldrig hem,
Men tror att fadren stjälpte, af sjäsen när han som
ur drifvan hönnom stäpatt, gick hästen därifrån

Allt nog när åter dagen, sin gryning synes strö
de gingo hela dagen, att söka lik i snö,
Men först när stjärneblossen om krätten sin brand,
de funno liken gossen, höll troget fadrens hand

Ork längre in i skogen, den starkas hästen stord,
i selen ännu trogen, med kallt ork isat blod,
Hans stela ögon lysta, på starkt i månens sken,
att starka karlen ryste, i både mäg ork ben.

Det var som himlen stände sin eld i dessa klot,
ork nu i döden vände, ur deras djup ett hot,
Förbannad vare krogen, som är tackkommer sått
allt var så tygt i skogen, så heriskt så vålnadsligt.

E. B. S.

19 Junilse = Mordaren

En sorgelig nyhet basunats här ute
att ryckte dess värre är sant
en kvinna i Strugered fick där sitt slut
hon föll för en mordares hand
Att honnom förut var hon ämnad till maka
han älskade henne hon honnom tillbaka
men Gustaf sitt lifte en tid endast höll
till dess hennes orkuld för prestelsen föll.

I kärleken visar sig på många sätt
båd listig ork trolös han är
han ofta vill tjuga, på orätt till rätt
ork tungan förgiftad han bär
Hans kyssar är eldiga, ögonen gnistra
han har ork rivaler, får hjärtan att brista
han särar beständigt ork är nog så fat
att många de tro på hans smilande tal.

I här huru listigt han till henne skref
hur trolös mot Emma han var
bestämde ett möte ork bad om de bref

som hon ifrån honom har kvar
så hjärtlös han blifver emot starkas Emma
nag lettere de varit att hon stannat hemma
hon ej kunde ana han falskheten bar
som trohet har läfrat och snart skall bli far.

och Emma si reser till Stingered ner
som Gustaf har skrivit och bett
ej anande faran, i honom hon ser
den Trogne, som alltid hon sett
De mötas och sinsemellan de språkas
har jufligt att åter de träffe på vägar
så sant som det finnes en himmel en Gud
han läfrat, att hon snart skall blifva hans brud

De ungdommen samlas till lekar och dans
och nöjet står högt uppr i skyn
och fläcker där samlat som blommar i krans
de bjudar af gossar i byn

Där dansen den trädas till långt in på natten
och öfrelt det höres och glanmet och skratten
dit Gustaf hade tokat sin tillänkta brud
med kärleken ämma för trollande Gud

Hon skilles från nöjet till slut kvar och en
då sent upprå natten det var
och Emma till systren gick ensamna hem
där till. han beräkningen bar
Att ej något vittne skall honom föräda
att någon i sällskap har sist sett dem båda
kvar för han sedan tillbaka så går
med skyndsamma steg han och Emma snart när

Lans mål blev så runnit varaf man kan se
hur planlagt det varit förut
de träffades åter och vid Gunnar
han gjorde på samvaron slut
Hon först in för honom sin ställning förklarar
hans önskan det var att ej bli uppenbar
han tänkte och var där till allr ej för godt
att se hennes lif så bortflyta i blod.

Så knifslagt han narrar utaf hennes hatt
samt kragen han har lika så
hon smekes och klappars han ofjärliska skratt
sig blandar bland ugglornas lät
Med bliftrande knifven han skär utaf halven

den väntlösa kvinnan hon har i ke alls en,
endarte jättn som försvara sig kan
emot en så lömsk och förförisk man.

Se månen den bejdar sig uti sitt lopp
och rittrar i dädet ett mord
den bränmärkte Kain ej vågar se opp
ty allting synes förfäat i blod
Från den han så älskat en 19 års kvinna
han kastar nu bort uti midnattens timma
förföljel utaf kraten med reved i bröst
hon mer ej på jorden skall sinna närlöst

Då tidigt på morgonen kvinnan man fann
hon vira ej tecken till lif
bredvid låg en skrifvelse med hennes namn
samte afren en uppstlagen knif

Den väl uti brefvet nog tyckes andraga
att hon sig själf har tagit afdraga
men nu hafver mördaren redan bekänt
att han är nu skulden till det som har hänt

O kvinnor här tyggen och hören min sång
berara er oskuld och kön
man ser denna sorgliga handels gång
fart mördarn nu undfar sin lön
Låt alldrig er hjärna af sprätt bedäras
ty vet mången fliska så lätt där af säras
om än han besvär dig och så omigån
dess mindre han söker att vidhålla den.

O yngling bedäna ej kvinnor där här
med sagraste löfte om tro
had du uti trohet har brutit där rån
för samvetet får du ej ro
Se Gustaf han sådes, i fängslät han stannar
och uti förtroflan han brottet förbannar
han bidar nog straffet där om ej är tal
han lider förskräckliga hälveter krat

E. B. P.

30 Karleksvisa

Bland främmande waldsjoner jag sjunga vill en sång,
om alla bygdens frigor vi sjunger på en gång
Om de frigor i fjöl, som i Fredrikstad bor,
om dem så vill jag sjunga om jag alldrig kan ett ord

Här fins så många frigor men ej varandra lik,
den ena den är fattig och den andra den är rik
ja för de frigor rätt, den andra lamsfrig och slätt
att gifta sig är en klagan om de alla hålla ett.

Ja dit kyrkan de går de för att höra och få se,
ja att prästen han predikar ja kan hånda något mer
Håtna tjolar de ha håtna skifferna satt
och faddrarna gick ritligt som barnerna frambar

Uppå balar och på dansar de, se de rätt och stätt
der fins ingen stillhet der alla trisres best
der är musik och song, der är glasernas klang
kan hånda för en gång så lyfta fliskorna i farum

Ja när baten den är slutad och vi då hemmåt går
ja då faller hon till gossen den som hon syftar på
för i afton så tack för det blir så mörkt i natt
jag är så rädd att skällmarne på wagen tar mig fatt

Gossen byder då ringnalerne han följer flickan hem
han hjälper henne kläda af, han följer med i sång
med de kyssar han får, uppå barnen han tar
och hennes blod de smuspa som fullt af sluger.

Sen vill hon ej tangre, han barnen rösa skall
sen byder a ja kom om ja till sitt faddrabbarlej,
ja der är barken och stranden och en källa full i wan,
och skogen trisres herligt uti detta sälla land.

Ja Gud berord alla gossarna som plöjer böjjan blå
för flickan hon står häfrande det sker inern ett är
ja med barnet på sin arm får hon lekliga stor nöd
och litten får hon ängra wad hon i dalen ryöt er

CCCCI

21 Pelle med Handklavaret

För pelle var en pojke som jag kände igen,
för västen ska jag säga det var min bästa vän.
bland många hans namn, så spelte han klaver,
allt uti granna tankter, uti fint manir.
Var det lek uti bygderna västan
så nog var pelle med der han och spelte upp till dans
och alla flickor som hördt på de sa
jästans min pelle hva du spelar bra.

Det var uppå ett gultkalas engång hos riksdagsmans
pelle han var med der han spelte upp till dans.
klavarn dansa och till med riksdagsmans kristin,
själva lärman surra kring som en bobin,
händeman mora och var gamle. prest
de byste uti syna som Olssons feta ost
och när de hade slutat själva prosten så
jaggen i dej Pelle bra du spelar bra.

Det hände sig en gång och det var rent en kväll,
att Pelle blef i sällskap med en fin mansall.
Pelle tog klavret, stunde opp en lät,
mansella gick bredvid och bara hördt prät.
När som han hade slutat i ett enda kuss
hon Pelle tog om halven och gaf honom så en puss.
de ska du ha, så kärleksgrant hon sa,
min lille vare Pelle för du spelar bra.

Men som hon kyssat Pelle så kom der fram en karl,
Spektoren uppå herrgård det hinner fastman van
nu står jag bums ihjäl dig, till Pelle så hon skrek,
men Pelle var i lagena och han var inte vek.
Spektaren klavret mitt i skallen fick
i hundra sinom hundra måbitar strax det gick
när sen jag träffte Pelle efteråt han sa
den gången tror jag ändå att jag spelte bra.

E. B. G.

Ernst Bengtson

22 / Åskarens hemkomst) ^{met:} Ljuna bruden

Det doftar af blommor i sommarskuggad skog
och fåglarna sjunga så långt uti lo
och månen har blänker så vackert och rund
och stjärnorna tändes i skymningens stund.

Innan den äldriga eken vid stranden
den sitta två vännor med hand uti hand
han smeker så ömt hennes ljusbruna hår
och sade: min vän snart ifrån dig jag går.

Till Australiens guldland se dit står min båg
att sända min utkomst der kanske jag får
sen reser jag hemmat till Sverige igen
och fårar vårt bröllop och sätter vårt hem.

Den jungfrun hon trycker sig intill hans bröst
O, Åskred bli kvar hemma, jag får ingen tröst
om du från mig reser, du öfrager mig
och väljer en annan i stället för mig.

nej aldrig i världen, hvad som händer är,
så sviker jag iske min älskade vän
så vitt du mig säkrar att ej glömma mig
så stäknar nog aldrig min kärlek till dig.

Till afsked han tager i löfsiken lund
sen skilljas de båda i midnattens stund
han tänker på henne med saknad i bröst
hon tänker på honom och finner ej tröst.

Till främmande länder han genast bortfar
till rikens rygder än herubrygden har
med vernodligt snune på hafvet han ser
sitt fosterland sjunka vid sjörens randen ner.

sen är var han borta och rikedom fan,
bland främmande folk han erfarenhet vann
han tänkte så ofta på vännen så kär,
der hemma, om hon honom trogen än är.

Till hemmet han kommer en afton okänd
han var inte väntad att hemkomma än
han satte sig vila på kyrkvallen grön

såg solen sig sänka i kratten så skön

Han tänkte på mötet med vännen så kär
hur glad hon då blir när hon ser mig här
så drömde han ensam i kvällens glans
och såg uppå grafven som nära han fans.

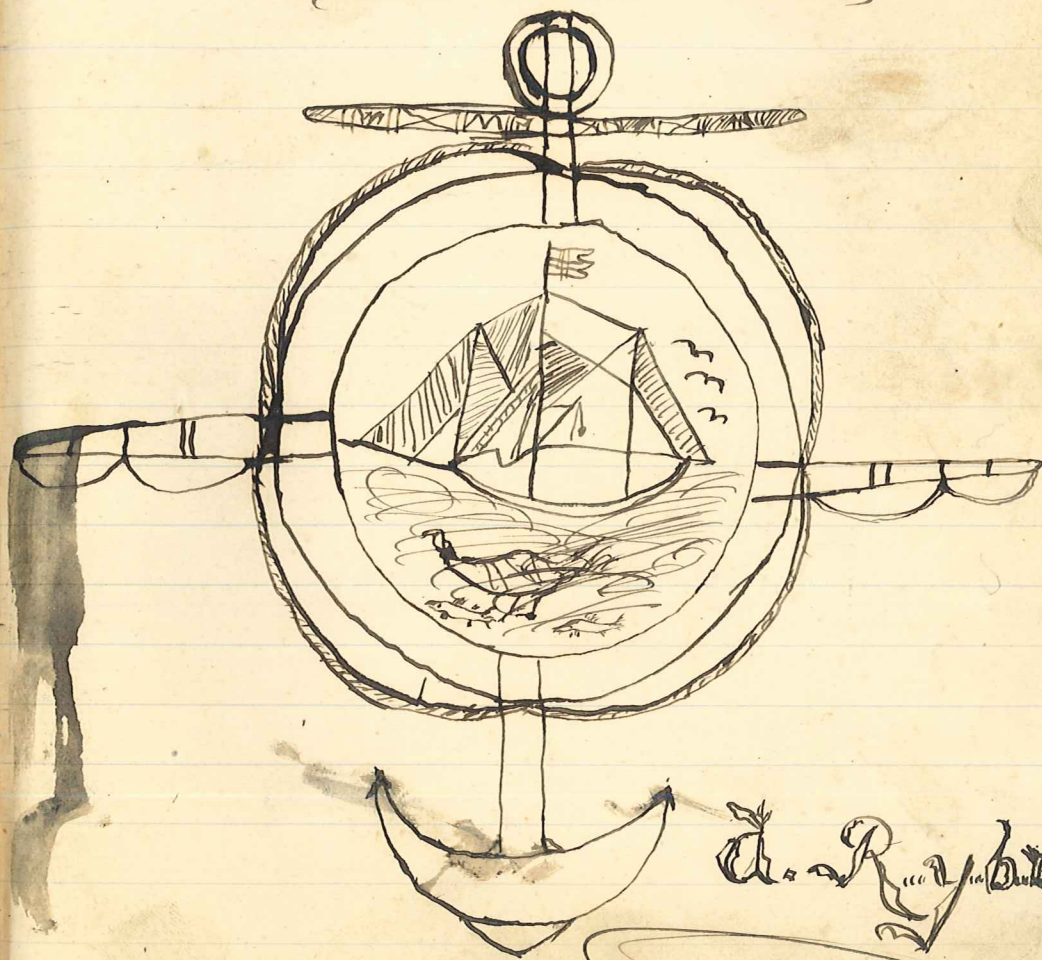
Han ser uppå grafven som närmast han är
på korsen, det svarta, ses inskriften där
med bokstäfer hvita som nyfallen snö
sen börjar han undra vem där ligger dö.

Han går in till grafven, på blommar så rik
men plöteligen blir han blek som ett lik
med vidöppna ögon tillbaka han ser,
i grafen låg vännen som han älskadt har.

Mitt lefnadsmod sjunker i grafven med dig
med vemod han briska så stilla för sig
mitt hopp, det har skenat lik solen så blid
som sjänk uti vestern i aftonens tid

Han tages ur lifen revolvren med skott
han riktar på hjärtat, det smälte så brött
och blodet det strömmar ur såret så rödt
och snart har han redan på messan förblödt

E. B. J.

A. Rydberg.